

[Hans Jacob Sørensen.]

Ministeren ønsker sig, at bemyndige ham til fortsat tre Aar frem i Tiden at blive ved med at afskedige de 65-aarige, og den højtærede Minister kan ikke forvente, at vi skal blive ved med at dække de uheldige Følger, Ministerens Afskedigelser faar.

Parkov: Det Lovforslag, som var til Behandling her i Oktober Maaned, havde jo til Hensigt for en Periode af tre Aar at forrykke Aldersgrænsen for Tjenestemændene indenfor Statsbanerne fra 70 til 65 Aar. Der blev fra saavel Venstres som konservativ Side fremsat meget stærke Udtalelser mod et saadant Lovforslag. Man henedte Opmærksomheden paa, at man i Tjenestemandskommissionen havde haft dette Spørgsmaal fremme, og at det var diskuteret mellem de deri interesserede og Tjenestemandskommissionens Medlemmer, og at Resultatet efter en saadan indgaaende Forhandling var blevet, at Aldersgrænsen fremdeles skulde fastsættes til 70 Aar. Det var derfor ikke saa mærkeligt, at man ogsaa fra konservativ Side modsatte sig en Ordning som den den Gang foreslaaede. Man gjorde det dels af de allerede nævnte Hensyn, men tillige fordi man sagde: Hvis man for en enkelt Administrationsgren indfører en saadan Foranstaltning, saa er det jo kun et Tidsspørgsmaal, naar man ogsaa i andre Grene indenfor Administrationen vil følge et saaledes givet Eksempel.

Da nu Rigsdagen kommer ind efter Valget, faar vi et Lovforslag, formet paa en noget anden Maade end det før omtalte Lovforslag, idet dette Lovforslag menes at have til Opgave at give visse Særfordele til dem, der er fyldt 65 Aar og i Tiden fra September 1932 til December 1935 har søgt eller søger Afsked med Pension, samt til dem i tilsvarende Alder, der som Følge af Personaleindskrænkning opsiges til Fratrædelse indenfor samme Tidsrum; men det er jo i Realiteten nøjagtigt det samme, der tilstræbes, som det, man ønskede at opnaa ved det tidligere Lovforslag. Det er nøjagtig den samme Magt og Myndighed, som Trafikministeren vil udøve, idet han vil afskedige blandt de Tjenestemænd, der er mellem 65 og 70 Aar, uden Hensyn til, om han har andet at indvende mod dem, end at de netop er i den Levealder.

Det er jo klart, at hvis der er Indvendinger at gøre, hvis de ikke fuldt tilfredsstillende de Krav, som Administrationen maa stille til de paagældende Tjenestemænd, saa er det jo ganske ligegyldigt, om de er over 65 eller under 65. Saa er der, som det

gentagne Gange ogsaa er paaapeget, baade i Grundloven og i Tjenestemandsløven Veje og Midler for Ministeren til at gribe ind; men jeg tror ikke, at der findes nogen Adgang for Ministeren, naar Tjenestemandsløven fastsætter Aldersgrænsen til 70 Aar, til saa at sige, at de, som er mellem 65 og 70 Aar, men mod hvem han intet har at indvende med Hensyn til Udøvelsen af deres Tjenestegerning, kan ogsaa afskediges.

En saadan Fremgangsmaade maa vi fra vor Side bestemt misbillige. Hvis den praktiseres, saa maa det blive paa Ministerens og Administrationens Ansvar. Vi mener, at man derved krænker berettigede Forventninger, som Tjenestemændene i Tidens Løb har næret. Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen oplæste, hvorledes den nuværende højtærede Minister som Oppositionsmand har stillet sig til dette Spørgsmaal, og der er ikke nogen Tvivl om, at hans tidligere Stilling og hans nuværende Stilling er i stærk Modstrid med hinanden.

Vi vil for vort Vedkommende holde for, at man naturligvis gaar til de Besparelser, som er forsvarlige og gennemførlige ved at afskedige de Embedsmænd, som enten er overflødige, eller som ikke udfører deres Gerning paa tilfredsstillende Maade, men ikke under den Betingelse, at det skal faa Indflydelse paa Afgørelsen, om de er fyldt 65 Aar eller nærmer sig de 70 Aar. Tjenestemænd i den Alder maa være akkurat lige saa urørlige i saa Henseende som alle andre, forudsat at de kan udføre deres Gerning tilfredsstillende.

Hvis man billigede Ministerens Fremgangsmaade, saa vilde jo det samme komme til at gælde her, som gjaldt for det tidligere Lovforslag, at det naturligvis vilde blive taget op som Eksempel til Efterfølgelse.

Men naar Ministeren nu, hvad vi altsaa misbilliger, har brugt en saadan Fremgangsmaade som den, der her er omtalt, og man derved har saaret berettigede Interesser og ogsaa Følelser, dem, man med Rette nærede med Hensyn til den Sikkerhed, man havde overfor en saadan Behandling fra Statens Side, naar man en Gang var gaaet ind som Statens Tjenestemand, saa maa jeg sige, saa vil vi ogsaa være rede til i Lønningsudvalget, hvortil Sagen formentlig vil blive henvist, at tage op til Overvejelse, om og paa hvilken Maade man mulig i nogen Maade kan bøde paa og lindre de berettigede Interesser og Krav, som er blevet tilsidesat.

Jeg tror derfor, at Ministeren i nogen Maade maa regne med, at det har ikke